

בבוי

על בנוי-גילה. "פעם היה גיל 18 נקור דת-מערב מילדות לבגרות". היא אור מרת. "אחרי גיל זה יכלה הבחורה להתנהג כמו מבוגרת. היום, הכל מותר כבר בגיל יותר צעיר. אנחנו הולכים לדיסקו קוטקים כמו מבוגרים, מבלים באותה צורה, ועושים את אותם דברים שהם עושים. כן, זה בהחלט מוצא-חן בעיני. למה לא, בעצם?"

ככל חברותיה, אין מלכת הצעדה 1972 יוצאת עם בנוי-גילה: "אנחנו מרגישות את עצמנו מבוגרות לעומתם. חוץ מזה כבר גמרנו את כל מלאי הבחורים בביית-הספר, או מסתכלים על היותר גדור לים. בצעדה קשה מאוד לקשור קשרים קרובים עם הבחורים. כי יש המון בחור רים. וכשיש יותר מדי, אז קשה ליצור היכרות של ממש עם אחד." מסבירה בעלת הנסיון. "דפנה, החברה שלי, ואני, רק מסתכלות עליהם, ומחליפות דיעות מי חתיך ומי לא. אבל שום דבר יותר מזה."

"ביתיים, לפחות."

זוהר

כת שולה. "לא שזה מפריע לבנים לנסות להתקרב אלינו, אבל כשאנחנו מתייטות על משהו כבלתי רצוי, אנחנו מזכירות את האבא שלנו, זה מספיק. אבל בדרך כלל זה נעים לגור יחד עם הבחורים. הם באמת נחמדים, ומשתדלים לתת לי כל מה שאני מבקשת."

מכרי שהתכוונו לכך, ספקו מארי גני הצעדה לגברים הצעירים שפע של הזדמנויות לעזור לשולה. כי במחנה הצועדים, שאוהלי התפלו בבוקר חלקלק, קשה מאוד להסתדר לבד. במיוחד לאנשים רטובים, עייפים ומיוא-

המזורות הגיעו השניים לבית-אל עוד לפני שהתחיל הגשם. קצת מתנשפים מחמת המאמץ, אבל רעננים, עליונים, והי עיקר — יבשים.

בניגוד לרבים מהצועדים, שבעקבות תלאות היום הראשון החליטו לנטוש את המערכה ונראו יחד עם חפציהם בדרך העולה לירושלים, נחושה היתה החלטתה של שולה להמשיך בצעדה עד הסוף: "אני רואה בזה אתגר", אמרה בטון הדיבור השקט שלה. "אני רוצה לראות למה אני מסוגלת ועד כמה אני חזקה אופי."

"אבל לא רק בגלל הספורט החלטתי להשתתף בצעדה", היא מוסיפה. "אני אוהבת לפגוש אנשים, ובצעדה אפשר להכיר הרבה מאוד אנשים בבת-אחת. אפשר לראות פה הרבה אנשים מעניינים."

היין מספורט ואנשים מעניינים, יש לשולה אהבות נוספות. הים, למשל. היא אוהבת אותו בקיץ, כי אפשר ללבוש או בגדיים. "אני מרגישה הרבה יותר חופשית בלי בגדים". אבל גם בחורף היא אוהבת את הים. סתם ככה. ללא סיבה. כשיש לה זמן ואין עומס שיעורים, היא אוהבת לרדת לחוף, להביט על הגלים ולחלום.

ויש לה, לעלמה, גם דעות ברורות ומגובשות לגבי נושאים רבים אחרים. כמו למשל ההתנהגות המקובלת כיום

מטריות בית-אל

בניגוד לצועדים אלה, ששמרו על חיובש והמורל, איבדו רבים את החשק להמשיך, לאחר המטר והבזבז הראשון, ביקשו להגיע לבית-אל בטרמפים.

שים, כפי שהיו הצועדים בתום היום הראשון בצעדה.

מבחינה זו היה לשולה הרבה מזל. אילן גורי, הקיבוצניק התתמיר, ש-35 קילומטר של הליכה משותפת יצרו קיר-בה בינו לבין שולה, האיץ בה לאורך כל הדרך. הוא אמנם עשה את זה רק בשביל הספורט, אבל הודות להליכה

השריון נע

חיילות שריון בצעידה אופיינית. למרות הגשם והברד, שמרו החיילות על המורל, המשיכו לשיר בגשם, כשהן תומכות אחת בשנייה, מצפות לרגע שיגיעו למיפלט במחנה בית-אל. בתמונה מימין: המלכה.